

Ter inleiding ...

Moeder Aarde is een levend wezen, en de natuur is beziel

We leven in een bijzondere tijd die alle kenmerken vertoont van een overgangstijd. Oude patronen lijken niet meer geschikt voor de tijd die komen gaat. Zo is bijvoorbeeld de natuur in beweging gekomen en worden, zoals de Maya's al voorspelden, koude plaatsen warmer en warme plaatsen kouder. Daarbij lijkt het alsof alle vier de elementen van het leven op aarde in beweging zijn gekomen:

- De zeespiegel stijgt: *het water komt in beweging.*
- Orkanen en windhozen nemen in aantal toe: *de lucht is in beweging gekomen.*
- Daarnaast neemt het aantal aardbevingen toe: *ook de aarde is in beweging gekomen.*
- Waarschijnlijk zal ook het aantal vulkaanuitbarstingen gaan toenemen, want nu eenmaal het water, de aarde en de lucht in beweging zijn gekomen, zal het vuur in de aarde zeker niet achterblijven: *ook het vuur gaat in beweging komen.*

Het lijkt een proces dat niet meer te stuiten is en waar dat alles toe leiden zal, weten we nog helemaal niet. Wel beginnen we ons ervan bewust te worden hoezeer we de natuur in het verleden hebben verwaarloosd en misbruikt. Door de vele, opvallende veranderingen in de weersgesteldheid beginnen we ons te realiseren dat we op een andere, meer verantwoorde manier met de natuur en met Moeder Aarde zullen moeten leren omgaan. Moeder Aarde is een levend wezen, en niet alleen maar een ding dat we naar believen kunnen gebruiken en misbruiken. We moeten ons er weer van bewust worden dat Moeder Aarde een levend, samenhangend organisme is. We moeten ons er weer van bewust worden dat we niet zomaar in dat levende organisme kunnen ingrijpen zonder ons te realiseren wat dat voor het geheel van dat organisme betekent. Kortom: we zullen weer moeten ontdekken dat de natuur bezielde is en dat er in de natuur allerlei geestelijke krachten werkzaam zijn, waarmee wij rekening hebben te houden. Daarmee wordt een geestelijke ontwikkelingsweg zichtbaar:

- Want zo'n andere omgang met de aarde en met de natuur is natuurlijk alleen mogelijk wanneer we met onszelf aan de slag gaan en we ons ervan bewust worden dat de wereld groter is dan we met onze ogen kunnen zien, dan wat ons verstand kan bewijzen, of dan onze handen kunnen tasten.
- Een dergelijk groter bewustzijn kan echter alleen

maar in ons opbloeien als we de weg naar binnen gaan en ons meer en meer bewust worden van wie we nu eigenlijk zélf zijn: naast ons ego dragen we ook iets goddelijks in ons mee, de verborgen kracht van ons hoger zelf. Wie eenmaal het hoger zelf, ofwel de geest, in zichzelf ontdekt heeft, wordt zich ervan bewust dat deze zelfde geest leeft en beweegt in alles wat leeft – en wat leeft niet?

- Maar pas op, want het streven naar een dergelijk nieuw en groter bewustzijn plaatst ons meteen voor de noodzaak om fundamenteel te veranderen, minder egoïstisch te worden en minder kortzichtig te leren handelen.

Het feit dat de natuur in de war is, plaatst ons dus voor een geestelijke opgave: om te werken aan onszelf. Want alleen als wijzelf veranderen, zullen we anders en beter met de natuur leren omgaan.

De noodzaak van een transformatie van politiek en economie

Het is al langer bekend dat het in deze bijzondere overgangstijd steeds duidelijker zal worden dat de gangbare politieke systemen en de huidige economische orde niet langer toereikend zijn voor de komende tijden. De huidige orde en systemen zijn voornamelijk gebouwd op macht en op hebzucht, op de donkere krachten van het ego dus, en op weinig anders dan dat. Als we het

écht zouden willen, zou de honger op aarde bijvoorbeeld allang uitgebannen zijn, want er is heus wel genoeg voedsel voor iedereen, alleen: de huidige verdeling van de welvaart klopt niet. De rijke landen zijn niet werkelijk bereid een deel van hun welvaart af te staan aan de arme landen. En de huidige politiek is niet in staat daar verandering in te brengen.

Het kan daarom niet anders of we zullen in de nabije toekomst meemaken hoe de oude politieke orde begint in te storten om dwars door de afbraak heen plaats te maken voor een nieuw politiek systeem. Dat nieuwe politieke systeem zal het mogelijk moeten maken dat er voor iedereen op aarde, waar we ook leven, voldoende voedsel zal zijn. Ook zal dat nieuwe politieke systeem onderwijs voor iedereen mogelijk moeten maken en zal het ieder mens de vrijheid moeten schenken om zich op een heel eigen wijze te ontplooien en te ontwikkelen.

Ook de wereld van de economie is in beweging gekomen en steeds sterker wordt het gevoel dat het zo, zoals het nu al zo lang gaat, niet langer kan en dat we in de toekomst andere regels zullen moeten gaan hanteren. Regels waarbij bijvoorbeeld een einde wordt gemaakt aan de grenzeloze hebzucht van bestuurders van grote ondernemingen.

Ook de economische orde zal dus een ingrijpende transformatie ondergaan: niet langer zal hebben, hebben, hebben, ofwel hebzucht, bepalend zijn, maar een eerlijke verdeling van wat de aarde ons wil schenken.

De financiële crisis die in 2008 begon, zal waarschijnlijk een eerste begin inhouden van die noodzakelijke transformatie.

De wereld van de politiek en die van de economie zullen echter alleen op een zinvolle en positieve manier veranderen als wijzélf veranderen: als we leren om niet langer te leven naar de maatstaven van ons ego, maar naar de normen van ons hoger zelf. Want ons ego weet niet wat ware liefde is, maar ons hoger zelf weet het wel. Daarom zijn zinvolle veranderingen in de samenleving alleen mogelijk als wij ieder persoonlijk de stap leren zetten van een leven in de sfeer van ons ego naar een leven in de sfeer van ons hoger zelf.

Het gaan van de weg naar binnen plaatst ons voor nieuwe levenslessen

Gelukkig zijn er al heel wat mensen die zich van deze opdracht bewust geworden zijn en die met zichzelf aan het werk zijn gegaan: zij gaan de weg naar binnen, proberen eerlijk te leren kijken naar zichzelf en proberen zich van hun donkere kanten bewust te worden en ze te aanvaarden – want alleen dan kan er een werkelijke transformatie plaatsvinden: in henzelf en in de samenleving. Zo gaan zij de weg van geestelijke groei. Het is op deze weg dat zij langzaam loskomen uit de houdgreep van het ego en zij zich stap voor stap de sfeer van het hoger zelf en van diens liefdeskrachten eigen maken.

Voor mij is het een diepe vreugde dat ik deze weg

samen met anderen mag gaan – hoe lastig die weg vaak ook is, en hoe stevig de lessen op die weg ook zijn. Want we gaan deze weg van geestelijke groei met steeds meer mensen. Het aantal mensen dat ervoor kiest om de moderne inwijdingsweg te bewandelen groeit namelijk met de dag. En juist omdat we deze weg samen gaan, groeien we niet alleen aan de lessen die het leven ons voorhoudt, maar ook aan elkaar.

Nu worden we ons ervan bewust dat er, bij het gaan van de moderne inwijdingsweg, nieuwe uitdagingen en nieuwe lessen op ons afkomen die we ons voorheen nog niet bewust geworden waren. Een nieuw mens worden, een nieuwe tijd tegemoetgaan: het brengt onvermijdelijk, zo ervaren we, nieuwe lessen met zich mee. Wie werkt aan zichzelf, wordt zich bijvoorbeeld steeds sterker van de bijzondere energieën van deze tijd bewust. En dat blijken energieën te zijn die ons meer en meer in onze eigen kracht plaatsen. *Maar hoe kun je nu enerzijds in je kracht gaan staan, en anderzijds een liefdevol, open mens zijn, vol liefde en respect voor anderen?* Dat is nu zo'n voorbeeld van een nieuwe levensles. Maar ook dat gevoel van *heimwee*, een diep verlangen naar de ware vrede van de geestelijke wereld, wordt sterker hoe meer we aan onszelf werken en oprechter, liefdevoller en eerlijker we worden. Hoe ga je met dat heimwee om? En hoe leer je ondanks dat heimwee toch *te gronden en te aarden?*

Daarnaast wordt in deze tijd de sluier die de geestelijke wereld afgeschermd houdt van het aardse leven steeds doorzichtiger naarmate wij meer en meer in de sfeer van ons hoger zelf komen te leven. En dus doen steeds meer mensen helderziende/heldervoelende/helderhorende/helderwetende ervaringen op. Het aantal programma's dat op de televisie aan dit soort ervaringen wordt gewijd, neemt hand over hand toe. *Maar hoe ga je nu eigenlijk om met al die verschillende helderziende ervaringen?* Zijn die allemaal zomaar goed, of moeten we ook leren onderscheiden tussen helderziende ervaringen die ons goeddoen, en andere die niet goed voor ons zijn? Het zijn vragen waarmee vroegere generaties nog niet geconfronteerd werden, maar waarmee komende generaties steeds sterker te maken zullen krijgen.

Bovendien komen in deze tijd ook de volgende lessen op ons af: Als we de weg naar binnen leren gaan, betekent dat, dat we allerlei autoriteiten buiten ons moeten leren loslaten en onze eigen autoriteit mogen worden. Maar dat betekent dan weer, dat we verantwoordelijk worden voor onszelf en ons eigen leven en dat we die verantwoordelijkheid niet op anderen kunnen afschuiven. En dus bestaat een van de nieuwe levenslessen van deze tijd uit de opgave om *de verantwoordelijkheid voor de gezondheid van je lichaam zelf op je te leren nemen* en die niet (alleen maar) op artsen of anderen af te schuiven. Ook zullen we moeten leren hoe

we de verantwoordelijkheid voor ons geestelijke leven op ons kunnen nemen, en die niet langer op anderen af te schuiven. Maar hoe doe je dat toch allemaal?

Over al deze levenslessen, de levenslessen van een nieuwe tijd, gaat dit boek.

Daarom wens ik al mijn lezers en lezeressen niet alleen de moed om met zichzelf aan de slag te gaan, maar ook de vreugde die in ons hart opbloeit als wij mede aan de hand van deze levenslessen ook werkelijk een ander mens worden en op die manier mogen bijdragen aan een nieuwe wereld – een wereld waarin ook onze kinderen en kleinkinderen gelukkig zullen zijn.

Ga in je kracht staan en stel grenzen

Een onverwachte geestelijke impuls

Onlangs viel het me plotseling op, hoe opvallend het eigenlijk is dat allerlei mensen mij, onafhankelijk van elkaar, steeds hetzelfde verhaal vertellen. Vroeger hoorde ik die verhalen praktisch nooit, maar nu hoor ik ze regelmatig. Wat de mensen mij vertellen is dit: dat ze de laatste tijd geconfronteerd worden met een innerlijke aandrang om veel duidelijker dan vroeger hun grenzen jegens anderen te stellen. Het is een gevoel dat van binnenuit komt en dat hen ertoe aanzet om anderen zonder veel omwegen en in alle duidelijkheid aan te geven wat ze wel of niet willen, wat ze van een bepaalde situatie vinden of wat ze van het gedrag van andere mensen vinden. Het is een impuls die zo sterk en dwingend naar boven komt, dat ze er wel gehoor aan moeten geven.

Ik vind het opvallend dat deze ervaring steeds meer mensen overkomt en dat velen van ons daardoor steeds

meer met dit thema bezig zijn: hoe je beter voor jezelf kunt opkomen, hoe je je eigen grenzen beter kunt bewaken en hoe je aan anderen duidelijk kunt aangeven waar je grenzen liggen. Ik vind deze ontwikkeling wel iets om over na te denken: wat steeds meer mensen bezig begint te houden is de moeite van het overdenken immers meer dan waard! Bovendien moet daar, denk ik, iets achter zitten, een verborgen geestelijke impuls bijvoorbeeld. Dat moet haast wel, want zo'n overrompelende, innerlijke impuls om beter voor jezelf op te komen komt naar mijn inzicht niet zomaar uit de lucht vallen, en is ook zeker niet (alleen maar) het gevolg van bepaalde sociologische ontwikkelingen. Het is naar mijn mening het gevolg van een bepaalde inwerking vanuit de geestelijke wereld op ons.

Vanuit dat inzicht begrijp ik overigens heel goed waarom dit thema steeds meer mensen bezighoudt: omdat de heilige energieën die in deze bijzondere overgangstijd steeds sterker op ons beginnen in te werken, ons allereerst willen leren om wat beter en wat meer bij onszelf te blijven en ons in alle rust naar anderen toe uit te spreken. Hoe meer we immers in alle rust bij onszelf blijven, hoe makkelijker het wordt om de weg naar binnen te gaan, om daar, in ons eigen innerlijk, in verbinding te komen met ons weten/geweten. En juist om dat laatste gaat het in deze fase van de evolutie. Nu kerk en religie meer en meer beginnen weg te vallen, worden normen en waarden ons niet langer meer vooral van bui-

tenaf aangereikt, maar zullen wij moeten leren die in onszelf op te delven.

Daarvoor is die nieuwe ontwikkeling dus bedoeld:

- Leren opkomen voor onszelf helpt ons om zelfbewuster te worden en ons los te maken van wat anderen vinden en ons voorschrijven.
- Het maakt ons zodoende vrij van wat anderen ons willen opleggen en helpt ons op die manier om de weg naar binnen te gaan.
- Het helpt ons daarmee ook om in verbinding te komen met ons eigen (ge)weten.

Alleen langs die weg, de weg naar binnen, zal de mensheid een nieuwe en hoopvolle toekomst tegemoet kunnen gaan.

‘Mijn collega’s schrikken van mij ...’

De sterke impuls om onze grenzen duidelijk aan te geven komt ook echt van binnenuit en is zeker geen modegril of iets dergelijks. Zo vertelt iemand: *Op mijn werk was ik altijd makkelijk; als mijn collega’s wat wilden, stemde ik meestal meteen in, ook al zag ik er soms zelf de zin niet van in. Maar de laatste tijd merk ik dat iets in mij begint te protesteren zodra ik weer zonder nadenken akkoord wil gaan met wat anderen van mij willen. Tot mijn eigen verbazing hoor ik mijzelf soms zeggen: ‘Daar ben ik het niet mee eens.’ Het lijkt wel alsof*

er af en toe een andere, tot nu toe verborgen 'ik' naar boven komt en de leiding overneemt. Sommige collega's zijn zelfs van mij geschrokken: ik was altijd zo mee-gaand en gemakkelijk, en ineens lig ik steeds vaker dwars.

De jonge vrouw uit dit voorbeeld schrikt van zichzelf: ze moet wennen aan een heel andere ik die naar boven komt en die ze nog helemaal niet kent. Ook is ze bang voor de reacties van haar collega's en vreest ze dat ze de vriendschap van haar collega's zal verliezen. Juist dit laatste is overigens de reden dat wij onszelf zo vaak inhouden en niet zeggen wat we écht denken, voelen of willen: we zijn bang dat de mensen ons niet meer aardig zullen vinden. Natuurlijk is het belangrijk om goede, hartelijke verhoudingen met andere mensen en dus ook met onze collega's te hebben. Maar dat moet niet betekenen dat wij onszelf tekortdoen en onszelf niet uitspreken – dan doen we onszelf onrecht.

Voor velen in onze tijd is het dan ook een ware ontdekking dat het werkelijk mogelijk is jezelf naar anderen toe eerlijk uit te spreken zonder hun vriendschap en hun waardering te verliezen. Alleen, dan moet je wel leren om jezelf zonder krampachtige angst uit te spreken. Want het zijn juist die angst en die krampachtigheid – en meestal niet het uitspreken zelf – die een negatieve reactie van anderen uitlokken.